

Pablo Neruda

Poetul care a scris
despre iubire și libertate

Micii mei
EROI

LITERA®
București
2020

Fără îndoială, în unele momente, și tu simți că-ți vine să cânti, să dansezi, să desenezi ori să scrii, pentru că ai un sentiment puternic de bucurie, tristețe, teamă... și ai vrea să îl exprimi.

Ei bine: asta li se întâmplă artiștilor, și eu am simțit-o încă de mic. Am descoperit că pot da glas fericirii mele cu ajutorul cuvintelor și să fac în așa fel încât ceilalți, citindu-mi poeziile, să simtă o bucurie tot atât de mare ca a mea. Când se întâmpla asta, mă simțeam atât de bine, încât credeam că sunt în stare de orice. Am trăit însă într-o epocă dificilă și curând mi-am dat seama că nu puteam să scriu doar despre lucrurile și oamenii dragi, ci că trebuia să dau glas și acelor care sufereau.

Mă numesc Ricardo Eliecer Neftalí Reyes Basoalto, dar toată lumea mă cunoaște ca Pablo Neruda. Dacă vrei să mă însoțești în această călătorie, am să-ți povestesc cum am reușit, prin poeziile mele, să lupt pentru dreptate și libertate.

Iată povestea mea.

M-am născut în 1904 într-un oraș numit Parral, iar la scurt timp după aceea familia mea s-a mutat în Temuco, un oraș din centrul țării, unde mi-am petrecut toată copilăria. Din nefericire, nu mi-am cunoscut mama, care era învățătoare, deoarece s-a îmbolnăvit și a murit când aveam numai două luni.

Tata s-a recăsătorit repede cu o femeie foarte iubitoare, Trinidad, care m-a îndrăgit și m-a îngrijit.

Încă din vremea aceea îmi plăcea să inventez nume și să mă joc cu cuvintele, și am găsit un nume special pentru ea: „mamama“.

Tatăl meu, José Reyes, avea cea mai grozavă meserie din lume: mecanic de locomotivă! De fiecare dată când se întorcea din drumurile lui, ne descria peisajele pe care le văzuse, vântul pe care trebuise să-l înfrunte, frigul care îi intrase în oase. **Îmi plăcea să-i ascult poveștile și să-mi imaginez toate locurile pe care le vizita.** Pentru mine, călătoriile lui erau asemenea aventurilor pe care le trăiau marinarii din cărțile mele preferate.

- Trenul aleargă și tot aleargă...
- Iartă-mă, Ricardo, ce tot spui?
- Nimic, mamama. Am inventat o poezie. O să i-o spun tatei când se întoarce.
- Bună idee. Știi că ne plac mult poeziile tale, fiule. O să se bucure tare mult.
- Asta și sper! Poate așa, într-o zi, o să mă ia cu el în locomotivă...

Libris .RO

Respect pentru oameni si carti

Mai târziu a venit și ziua aceea. Când m-am făcut mare, tata m-a luat cu el într-o scurtă călătorie. Îmi plăcea la nebunie să văd Temuco din tren. Orașul meu era un loc foarte frumos, fără străzi și înconjurat de păduri dese, unde mă jucam ore întregi de-a exploratorul. Admiram copacii, insectele și toate animalele care se ițeau printre copacii și iarba aceea verde și înaltă.

Câteodată, când mă uitam din tren la natura aceea încântătoare, aveam o senzație tare bizară. Brusc eram cuprins de o dorință de nestăpânit - voiam să povestesc tuturor cât eram de fericit. Atunci, **imi veneau in minte fraze frumoase despre tot ce vedeam.**

*Un nebunatic fluture aflat în zbor
e ars de razele solare-ngrozitor.*

- Ei, Ricardo, cu cine vorbești? Poți să mă ajuți să car cărbunii?
- Sigur! Iartă-mă, fluture, mă întorc mai târziu la tine.

Aveam doar 16 ani când am câștigat premiul întâi la Sărbătoarea Primăverii din Temuco cu una dintre poeziile mele.

Din acel moment, câteva reviste au devenit interesate de mine și așa am început să-mi public poeziile. În plus, câștigam și ceva bani!

Eram tare mulțumit, și mama mă susținea, dar tata nici nu voia să audă. Zicea că din poezie n-o să reușesc să-mi câștig niciodată traiul și că ar trebui să mă apuc de învățat ceva, să mă dedic altei meserii, mai „importante“. Dar, pentru mine, cel mai important lucru din lume erau cuvintele!